

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 5/2014

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Σαλώμη Μούζουρα Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στο Αργοστόλι, την 28η Νοεμβρίου 2013, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αιτούσας: αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «.....», με το διακριτικό τίτλο «.....» που εδρεύει στο Δήμο και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της,, δικηγόρου Αθηνών.

Της καθ' ης η αίτηση: της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «..... ..» στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το ξενοδοχείο "..... .." , η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 8-10-2013 αίτησή της, που κατατέθηκε στο Δικαστήριο αυτό με αριθμό 261/15-10-2013, προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 24-10-2013 και μετ' αναβολή για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρουν στα έγγραφα σημειώματά τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ 2011.414-ΕφΘεσ 2178/2008 ΤραπΝομΠληρΝΟ-ΜΟΣ). Με το εν λόγω άρθρο καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών,

των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφημάτων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 §1 του ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010] με την οποία προστέθηκαν στο εν λόγω άρθρο οι §§ 6 και 7, οι οποίες προβλέπουν τη δημιουργία ενός ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που θα εκπροσωπεί όλους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Ρητά δε ορίζεται υπό του νόμου ότι ο εν λόγω ενιαίος οργανισμός, υπό τον όρο της έγκρισής του από το αρμόδιο Υπουργείο, σύμφωνα με το άρθρο 54 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος, και δη κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται και συμφωνεί το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικεί δικαστικώς ή εξωδίκως την καταβολή αυτής και να εισπράττει αυτήν.

Συγκεκριμένα, στη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 [ΦΕΚ Α 239/10-10-2002] και τροποποιήθηκε εκ νέου με το άρθρο 46 του Ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010] και υπό τον τίτλο «Δικαίωμα εύλογης αμοιβής» ορίζονται τα εξής: «§ 1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων ... § 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. § 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. § 6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας στον

ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. §7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωσή τους». Από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010, προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμημένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών.

Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι πλέον -ήτοι μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010- και εφόσον λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στην § 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής και μάλιστα να αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Έτσι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργεί κατά τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζει κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο (άρθρο 56§ 3 ν. 2121/1993). Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 § 1β', 58 και 32 § 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. ΕφαΘ 915/2010 ΔΙΜΕΕ 2010.240- ΕφΘεσ 843/2010 ΤραπενομΠληρΝΟΜΟΣ-ΕφΠειρ 701/2003 ΠειρΝομ 2003.423 που αφορούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Από την ανάγνωση των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι ο νόμος, ενώ προβλέπει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς των υλικών φορέων, δεν προχωρεί και στον καθορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής. Προβλέπει ωστόσο, ότι σε περίπτωση διαφωνίας ανάμεσα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και στους χρήστες, για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αυτής αμοιβής αρμόδιο είναι το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Έτσι με τη διάταξη του άρθρου 49 § 6 εδ. ε' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010 προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας

μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 49 § 6 εδ. δ' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010). Αν και θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αυτή η προσωρινή διαπίστωση της «εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της» συνιστά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο διαπλαστικού χαρακτήρα λαμβανόμενου κατά το άρθρο 732 ΚΠολΔ, ωστόσο ορθότερο είναι ότι πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων προς αποφυγή της μακρόχρονης αναμονής που απαιτείται για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (βλ. ΜΠρΡοδ 425/2011 ΤραπεζοΠληρΝΟΜΟΣ- πρβλ. ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ 2011. 414 που δέχθηκε ότι «..... μολονότι δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που αποβλέπει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή στη ρύθμιση κατάστασης, αλλά μέτρο που σκοπεί στην ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς, έχουν εφαρμογή, ως προσαρμοζόμενη προς τη φύση και τον σκοπό του μέτρου αυτού και οι διατάξεις των άρθρων 695 και 699 ΚΠολΔ», με περαιτέρω παραπομπές σε ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179 - ΕφΘεσ 2836/2009 αδημ.- Λ. Κοτσίρη- Ε. Στουματούδη, «Πνευματική ιδιοκτησία», κατ' άρθρο ερμηνεία, εκδ. 2009, άρθρο 49, αρ. 29 σ. 878 για οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Τούτο επειδή αντικείμενο της δίκης τόσο για τον προσωρινό, όσο και τον οριστικό προσδιορισμό δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του ενιαίου οργανισμού διαχείρισης. Αντικείμενο και των δύο δικών είναι αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της (πρβλ. ΜΠρΤρικ 1248/2002 ΔΙΚΗ 2004.270 με παρατηρήσεις Ε. Μπαλογιάννη, ΔΙΚΗ 2004, σελ. 275 που αφορά οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Άλλωστε δεν είναι ασφαλιστικά μέτρα όλα τα μέτρα της δικαστικής προστασίας που διατάζονται με την ειδική διαδικασία των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, αλλά σε πολλές περιπτώσεις για λόγους ταχύτητας μπορεί να υπάρχει νομοθετική παραπομπή στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων μιας διαγνωστικής διαφοράς ή της λήψης κάποιου ρυθμιστικού μέτρου, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αυτό λαμβάνει και την ιδιότητα ασφαλιστικού μέτρου (βλ. Κ. Μπέης, Πολιτική Δικονομία, τ. V, Ασφαλιστικά μέτρα, σελ. 6- Κράνη, σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα (-Ορφανίδη) ΚΠολΔ II [2000] σε εισαγ. 682-738 αρ. 14-15 -Χ. Απαλαγάκη, «Η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων στις ιδιωτικού δικαίου διαφορές που δεν συνιστούν ασφαλιστικό μέτρο», Τιμητικός Τόμος Κώστα Ε. Μπέη, τ. 3ος, σελ. 1969 επ.). Κριτήριο για την επιλογή αν η συγκεκριμένη διαφορά αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή όχι, αποτελεί το κατά πόσο αυτή φέρει τα εννοιολογικά γνωρίσματα των ασφαλιστικών μέτρων. Ως κύριο εννοιολογικό γνώρισμα των ασφαλιστικών μέτρων προβάλλεται το ότι αυτά συνδέονται τελολογικώς με τη διαγνωστική δίκη, στην οποία θα διαγνωστεί το ασφαλιστέο δικαίωμα. Τα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα πρέπει να συνδέονται τελολογικά με κάποιο εριζόμενο δικαίωμα, το οποίο εξασφαλίζουν. Τούτο συμβαίνει λόγω της χρονικής καθυστέρησης της κύριας δίκης και του κινδύνου να δημιουργηθούν στο μεταξύ αμετάκλητες καταστάσεις. Επομένως, η τελολογική σύνδεση του ασφαλιστικού μέτρου με το ασφαλιστέο δικαίωμα εξηγεί και την τελολογική σύνδεσή του με την κύρια δίκη, της οποίας είναι παρεπόμενο. Πρακτική συνέπεια της τελολογικής αυτής σχέσης των ασφαλιστικών μέτρων με την κύρια δίκη είναι ότι, αν εκείνος υπέρ του οποίου διατάχθηκαν τα ασφαλιστικά μέτρα δεν προβεί εντός εύλογου χρονικού διαστήματος σε άσκηση αγωγής, ανατρέπεται ο επείγων χαρακτήρας της υπόθεσης (προϋπόθεση για τη διαταγή ασφαλιστικών μέτρων) και δικαιολογείται ανάκληση των ασφαλιστικών μέτρων λόγω μεταβολής των πραγμάτων κατά την § 3 άρθρου 696 ΚΠολΔ. Ωστόσο, όπου στο ν. 2121/1993 γίνεται παραπομπή για εκδίκαση κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων στην ουσία πρόκειται για ρυθμίσεις που τέμνουν οριστικά τη διαφορά (βλ.

Χ. Απαλαγάκη, όπ.π. όπου εξετάζονται πιο συγκεκριμένα ως παράδειγμα οι προβλέψεις του άρθρου 18 ν. 2121/1993). Στις περιπτώσεις αυτές η απόφαση που εκδίδεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν αποτελεί τελολογικό παρεπόμενο της κύριας δίκης, αλλά εξαντλεί η ίδια κατά τρόπο οριστικό το αίτημα παροχής δικαστικής προστασίας. Για να καταλήξουμε σε ασφαλές συμπέρασμα, σχετικά με το αν ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 6 ν. 2121/1993 αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, θα πρέπει να ερευνηθεί και η πρόθεση του νομοθέτη. Όπως γίνεται γενικά δεκτό, η αξίωση εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό, έχει θεσπισθεί προκειμένου να αντισταθμίσει τη μείωση της απασχόλησης σε ζωντανές εκπομπές ή δημόσιες εκτελέσεις των πρώτων, αλλά και τη μείωση των πωλήσεων υλικών φορέων εξαιτίας των δημόσιων εκτελέσεων ή της ιδιωτικής αναπαραγωγής που υφίστανται οι δεύτεροι, ενόψει και του γεγονότος ότι δεν προβλέπεται ότι ο χρήστης λαμβάνει κάποια άδεια για τη συγκεκριμένη χρήση (Γ. Κουμάντος, «Πνευματική ιδιοκτησία» 8η έκδοση, σελ. 413. Δ. Καλλινίκου, «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα», σελ. 199. Μ-Θ. Μαρίνος, «Πνευματική ιδιοκτησία», σελ. 262). Το όλο πνεύμα των διατάξεων του άρθρου 49 § 6 αποβλέπει στην απλοποίηση και στην ταχύτητα στις συναλλαγές μεταξύ του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, ώστε και η χρήση των πνευματικών έργων από τους τελευταίους να γίνεται απρόσκοπτα και οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων να μην αδικούνται από τη χρήση αυτή. Επομένως, αν γίνει δεκτό ότι ο σκοπός του νομοθέτη δεν είναι άλλος από την ταχύτητα στη διενέργεια των συναλλαγών ως προς τη διακίνηση των πνευματικών έργων (βλ. Ε. Λιάσκος, Παρατηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1250/2002 ΧρΙΔ 2003.176, όπου και αναφορές στην ευρωπαϊκή νομοθεσία), ενώ απουσιάζει οποιοδήποτε αίτημα για διάγνωση δικαιώματος που προσβλήθηκε, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ορθότερη είναι η άποψη που δέχεται ότι ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής αποτελεί ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλά εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ακριβώς επειδή η διαδικασία αυτή εξασφαλίζει την ταχύτητα στην οποία η διάταξη αυτή αποσκοπεί.

Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουμε και αν εξετάσουμε το ζήτημα από την πλευρά του αντικειμένου της δίκης τόσο του προσωρινού όσο και του οριστικού καθορισμού της εύλογης αμοιβής. Συγκεκριμένα, αντικείμενο της δίκης του προσωρινού αλλά και του οριστικού προσδιορισμού δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, αλλά αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της. Επομένως δεν πρόκειται για παροχή προσωρινής και οριστικής δικαστικής προστασίας αναφορικά με κάποια εριζόμενη έννομη σχέση, αλλά για τη διαπίστωση μιας πραγματικής κατάστασης, στην οποία χρήστης και ενιαίος οργανισμός δεσμεύονται να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους κατά την κατάρτιση της μεταξύ τους σύμβασης (πρβλ. Κ. Μπέης, σχόλια στην ΜΠρΤρικ 578/2002, ΔΙΚΗ 2002.1147 επ. ιδίως σελ. 1148). Συνέπεια αυτού είναι ότι δεν εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, αλλά μόνον εκείνες που αρμόζουν στο είδος της δικαζόμενης υπόθεσης, ώστε να μην στερούνται οι διαφορές αυτές άλλων εγγυήσεων ορθοκρισίας. Ούτε, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής είναι αναγκαία η επίκληση της προϋπόθεσης της επείγουσας περίπτωσης ή της αποτροπής επικείμενου κινδύνου όπως προβλέπει το άρθρο 682 § 1 ΚΠολΔ, διότι οι προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα (ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1181- ΜΠρΡοδ 425/2011- ΜΠρΘεσ 36047/2005 ΤραπενομΠληρΝΟΜΟΣ - βλ. και Ε. Μπαλογιάννη παρατηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1248/2002 ΔΙΚΗ 2004.275- Κοτσιρή - Σταματούδη όπ.π. υπό άρθρο 49 αρ. 26,

όπου και παράθεση περαιτέρω νομολογίας). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη άρθρου 49 § 6 εδ. στ' του ν. 2121/1993 όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του άρθρου 46 § 1 του ν. 3905/2010 «για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 ν. 2121/1993» και ως εκ τούτου ισχύουν και για το νεοδημιουργηθέντα ενιαίο οργανισμό διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τεκμήρια νομιμοποίησης και αντιπροσώπευσης, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση 2002, σελ. 359- 378 και 380 επ., Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, «Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών», 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, «Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα», 1994, σελ. 158 επ., 164). Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (ΕφΘεσ 843/2010 - ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΤραπενομΠληρΝΟΜΟΣ - βλ. Γ. Κουμάντο, όπ.π., σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με δικονομικά προνόμια, τα οποία απολαμβάνει πλέον και ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Έτσι από τη διάταξη της § 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010] προκύπτει ότι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού τεκμαίρεται ότι έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτόν οι σχετικές εξουσίες και επίσης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικώς ή εξωδικώς, στο δικό του όνομα. Αρκεί δε η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά (ΕφΘεσ 843/2010 ΤραπενομΠληρΝΟΜΟΣ-ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005. 425- ΜΠρΚοζ 284/2011 και σημείωμα Κων. Κυπρούλη ΔΙΜΕΕ 2011.376- ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΤραπενομΠληρΝΟΜΟΣ). Το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή τεκμήριο είναι μαχητό αφού σύμφωνα με τη διάταξη της § 4 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993 «Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της § 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη». Περαιτέρω, είναι δυνατόν ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτόν οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ. Μαρίνο «Πνευματική ιδιοκτησία» σελ. 302-303) και οι τελευταίοι αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να

διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να

προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997- ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΤραπεΝομπληρΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και δη α] , που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου, β] , που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους ερμηνευτές καλλιτέχνες (τραγουδιστές) και γ] . που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους εκτελεστές καλλιτέχνες (μουσικούς), με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή [αιτούσα] ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που η λειτουργία της έχει εγκριθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 § 4 του ν. 2121/1993 με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της έχουν συνάψει τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενημέρωσε την καθ' ης ανώνυμη εταιρία, στην

εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το ευρισκόμενο στην περιοχή Λάσσης Αργοστολίου ξενοδοχείο με

το διακριτικό τίτλο «.....» στο οποίο λειτουργούν οι κάτωθι χώροι-επιχειρήσεις: 1] ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ με επιφάνεια έως 200τμ. 2] MAIN BAR με επιφάνεια έως 150 τμ, που χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου, με αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση όλες τις ώρες της 7μηνης κάθε έτος λειτουργίας του, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησής της, χρήση

η οποία είναι γι' αυτήν [καθ' ης] ιδιαίτερα χρήσιμη για τη λειτουργία των ανωτέρω επιχειρήσεων της και αποτελεί ένα βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξεσης της πελατείας της, πλην όμως η καθ' ης, αρνείται να συμπράξει στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων-μελών της αιτούσας, η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί-μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, ανέρχεται, για όλες τις κατηγορίες των παραπάνω δικαιούχων, στα αιτούμενα κατ' αποκοπή ποσά. Επικαλούμενη δε η αιτούσα κατεπείγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης είσπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιούχων καλλιτεχνών και παραγωγών και στη συνεχώς αυξανόμενη οικονομική τους ζημία, αλλά και επικείμενο κίνδυνο για τη συνέχιση της λειτουργίας της, λόγω έλλειψης εσόδων, ζητεί: 1] Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης μεταδίδοντας αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση σε καθημερινή βάση, για τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012, για κάθε έναν από τους παρακάτω χώρους - καταστήματα, σύμφωνα με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, την επιφάνεια των χώρων και τη διάρκεια λειτουργίας τους (7 μήνες κάθε έτος), ήτοι: 1] ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ: Συνολικό ποσό 700 ευρώ αναλυόμενο ως εξής: 140 ευρώ για έκαστο των επίδικων ετών (200€ X 70%) X 5 έτη, πλέον νόμιμου ΦΠΑ. 2] MAIN BAR: Συνολικό ποσό 700 ευρώ αναλυόμενο ως εξής: 140 ευρώ για έκαστο των επίδικων ετών (200€ X 70%) X 5 έτη, πλέον νόμιμου ΦΠΑ, ήτοι συνολικά το ποσό των (700 + 700) 1.400 ευρώ πλέον νόμιμου Φ.Π.Α. 2] Να υποχρεωθεί η καθ' ης να της καταβάλει προσωρινά τα παραπάνω αναφερόμενα ποσά, άλλως στην περίπτωση που κριθεί ότι πρόκειται για γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο και όχι για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται, κατά νομοθετική επιταγή, με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να υποχρεωθεί η καθ' ης να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ του ως άνω αιτουμένου και οφειλόμενου ποσού, 3] Να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτήν [αιτούσα] ποσοστό 50% της προαναφερθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, 4] Να υποχρεωθεί η καθ' ης να της προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο και σε περίπτωση που δεν εκπληρώσει την υποχρέωση του αυτή, να διαταχθεί η καθ' ης να καταβάλει σε αυτήν [αιτούσα] ως χρηματική ποινή για κάθε παράβαση το ποσό των χιλίων [1.000] ευρώ, το οποίο αυτή [αιτούσα] θα κατανείμει στα μέλη της με βάση την ως άνω αναφερόμενη αναλογία και τέλος να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο προς εκδίκαση της κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ σε συνδ. με το άρθρο 49 § 1 εδ. γ' του ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 [ΦΕΚ Α 239/10-10-2002] και το άρθρο 46 του ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010]) και είναι επαρκώς ορισμένη περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, εφόσον η αιτούσα επικαλείται το παραπάνω αναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 55 § 1 εδ. α του ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των ενδεικτικά κατονομαζόμενων στην αίτηση

αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σε αυτήν, όπου ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλείται ότι οι οργανισμοί-μέλη της συνήψαν συμβάσεις αμοιβαιότητας και δειγματοληπτικά αναφέρουν, όπως επιτρέπει η διάταξη του άρθρου 55 § 3 του ν. 2121/1993, συγκεκριμένα έργα αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων που διαχειρίζονται και έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την καθ' ης αίτηση. Περαιτέρω, η ένδικη αίτηση ως προς το πρώτο αίτημά της [να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής] είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3, 46, 47, 49, 54 - 58 του ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του ν. 2054/1992, καθόσον στην ένδικη υπόθεση εφαρμοστέο είναι το ελληνικό δίκαιο δεδομένου ότι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 67 § 2 του ν. 2121/1993 «τα συγγενικά δικαιώματα διέπονται από το δίκαιο του κράτους όπου πραγματοποιήθηκε η ερμηνεία ή η εκτέλεση ή όπου παρήχθησαν οι υλικοί φορείς ήχου». Ως προς το δεύτερο αίτημά της τόσο κατά την κύρια όσο και την επικουρική βάση του [να υποχρεωθεί η καθ' ης να της καταβάλει τα αιτούμενα ποσά, άλλως το ήμισυ των ποσών αυτών], η ένδικη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη, διότι, όπως προαναφέρθηκε, η ορθή έννοια του άρθρου 49 § 1 περί καθορισμού από το δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της, δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαίτησης ως ασφαλιστικό μέτρο, πέρα από αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 ΚΠολΔ, αλλά ότι το Δικαστήριο προσδιορίζει μαζί με το ύψος της αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης. Οι όροι αυτοί, σε συνδυασμό με το ύψος της αμοιβής, θα αποτελέσουν το εύλογο μέτρο που καλείται να προσδιορίσει προσωρινά ή οριστικά το δικαστήριο (ΜΠρΤρικ 1248/2002 ΔΙΚΗ 2004.270). Για τον ίδιο λόγο απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι και το επικουρικό αίτημα να υποχρεωθεί η καθ' ης να καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των αιτουμένων ποσών, διότι ως ανωτέρω ελέχθη, η προσωρινή επιδίκαση της εύλογης αμοιβής στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δεν περιλαμβάνεται στις περιοριστικά αναφερόμενες στη διάταξη του άρθρου 728 § 1 ΚΠολΔ περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά, ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση, ούτε, ειδικότερα, περιλαμβάνεται στην περίπτωση ζ' της εν λόγω διάταξης, με την οποία προβλέπεται η προσωρινή επιδίκαση απαίτησης, που ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου, καθόσον με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 προβλέπεται η δυνατότητα καθορισμού από το Δικαστήριο της εύλογης αμοιβής και όχι η προσωρινή επιδίκαση της (βλ. ΜΠρΑθ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ 2007.253 με παρατηρήσεις Κρ. Μεταξόπουλου ΔΙΜΕΕ 2007.255). Απορριπτέο επίσης ως μη νόμιμο είναι και το τρίτο αίτημα της ένδικης αίτησης [να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα ποσοστό 50% της αμοιβής αυτής για τους παραγωγούς και εκ του υπολοίπου 50% το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% του 50% στους τραγουδιστές] διότι το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούνται κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης από την ενιαία εύλογη αμοιβή του άρθρου 49 § 1, καθόσον, σύμφωνα με την § 3 του ίδιου άρθρου αυτού «Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης». Επομένως, η ζητούμενη κατανομή αποτελεί αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας της αιτούσας και των μελών των μελών-οργανισμών της (ΜΠρΤρικ 1248/2002 ΔΙΚΗ 2004. 270). Τέλος, το τέταρτο αίτημα της [να υποχρεωθεί η καθ' ης να της προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο και το παρεπόμενο αυτού αίτημα απειλής χρηματικής ποινής σε περίπτωση παράβασής της], είναι κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων,

απορριπτό ως μη νόμιμο, διότι θα οδηγούσε σε ανεπίτρεπτη κατά τη διάταξη του άρθρου 692 § 4 ΚΠολΔ ικανοποίηση του προβλεπόμενου εκ του άρθρου 56 § 4 ν. 2121/1993 δικαιώματος της αιτούσας και αντίστοιχης υποχρέωσης των χρηστών «να παραδίδουν στον [ενιαίο] οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων ... που εκτελούν δημόσια με μνεία ... της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων». Επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων των μαρτύρων και , που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο, ο μεν πρώτος με επιμέλεια της αιτούσας, ο δε δεύτερος με επιμέλεια της καθ' ης, καθώς και από το σύνολο των προσκομιζομένων από τους διαδίκους εγγράφων και την εν γένει διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, η οποία συστάθηκε με το από 28-9- 2011 καταστατικό, το οποίο έχει καταχωρισθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/6-10-2011, σύμφωνα με τις §§ 6 και 7 του άρθρου 49 ν. 2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010, αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις κατωτέρω αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και συγκεκριμένα από: Α] Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 9528/22-2-1995 απόφαση [έγκριση] του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή μη κερδοσκοπικής αστικής εταιρείας, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, με την επωνυμία «....» και το διακριτικό τίτλο «.....», που συνέστησαν νόμιμα οι ενδεικτικά αναφερόμενες στην ένδικη αίτηση εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπ- οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων ήχου και εικόνας (δισκογραφικές εταιρίες), το καταστατικό του οποίου έχει δημοσιευθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθ. 13252/27 07-1994, Β] Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11089/5-12-1997 απόφαση [έγκριση] του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης-Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες τραγουδιστές και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ αριθ. 4/23-3- 1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και Γ] Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11083/5-12-1997 απόφαση [έγκριση] του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στην Αθήνα, Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες μουσικοί και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ' αριθ. 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Χαλανδρίου και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών. Η αιτούσα συνεστήθη από τους ως άνω Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν στην τελευταία [αιτούσα] κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τις ανωτέρω δε εξουσίες ασκεί στο δικό της όνομα, καθόσον οι αντίστοιχες εξουσίες των τριών ως άνω οργανισμών συλλογικής διαχείρισης-μελών της [.....] ανεστάλθησαν καθ' όλο το χρονικό διάστημα της τριετούς λειτουργίας αυτής [αιτούσας] και η μόνη εξουσία που διατηρούν οι ανωτέρω οργανισμοί-μέλη είναι να διανέμουν στα μέλη τους-δικαιούχους

[παραγωγούς, τραγουδιστές, μουσικούς] -κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς, κατά ποσοστό 25% στους τραγουδιστές και κατά ποσοστό 25% στους μουσικούς-, την εισπραττόμενη από αυτήν [αιτούσα] εύλογη και ενιαία αμοιβή, την οποία αυτή [αιτούσα] τους αποδίδει. Από τα ανωτέρω σε συνδυασμό και με την προσκομιζόμενη υπ' αριθ. πρωτ. 17817/30-1-2012 βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.), πιθανολογείται ότι η αιτούσα είναι ο μοναδικός και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος κατά τη διάρκεια της τριετούς -κατά το καταστατικό του- λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς- μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49 § 1 ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην Ελληνική Επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της αρκεί να μην ήταν επίδικη. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι η αιτούσα, νομιμοποιείται να αξιώνει ενεργητικά στο δικό της όνομα, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 § 1 του ίδιου ως άνω νόμου, ενιαία και εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των οργανισμών εταίρων της εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του πρώτου εκ των ανωτέρω οργανισμών μελών της, όχι μόνο για τις σχετικές αξιώσεις που γεννήθηκαν κατά το χρόνο λειτουργίας της, αλλά και όσες -μη επίδικες- γεννήθηκαν προ της ίδρυσής της τόσο των ημεδαπών, όσο και των αλλοδαπών δικαιούχων, αφού τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της [...], ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (SWISS PERFORM-Ελβετία, GVL-Γερμανία, SPEDI-DAM & ADAMI-Γαλλία, AIE & AISC-Ισπανία, SAMI-Σουηδία, CREDIDAM- Ρουμανία, EJI-Ουγγαρία, AGA-Λιθουανία, GRAMEX-Δανία, NORMA-Ολλανδία, MIRO CAM & URADEX- Βέλγιο STO-ART-Πολωνία, ROUPI & R.P.A.-Ρωσία, IMAIE & SCF- Ιταλία, BECS-Μεγάλη Βρετανία, GDA-Πορτογαλία, RAL-Βρετανών & Αμερικανών Καλλιτεχνών, LSG-Αυστρίας, R.A. A.P-Ιρλανδίας, EEL- Εσθονίας, OBERIH-Ουκρανίας, HUZIC-Κροατία, INTERGRAM-Τσεχίας) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, εισπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν.2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 § 1 ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη

διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα [30] ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 § 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι προαναφερόμενοι δε οργανισμοί-μέλη της αιτούσας [.....], λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν από κοινού και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 § 3 του ν. 2121/1993 γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, η πρώτη εκ των οποίων είναι οικονομική: ήτοι «.....» 2-5-2003, «.....» 6-5-2003 και «.....» 2-5-2003. Κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε επιχειρήσεις που λειτουργούν και σε χώρους ξενοδοχείων όπου η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά ιδιαίτερα χρήσιμη για τη λειτουργία τους, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος, ως ακολούθως:

α. Στεγασμένοι χώροι

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ	Εφάπαξ ποσό
Έως 50 τ.μ	100,00 €
51-100 τ.μ	150,00 €
101 -200 τ.μ	200,00 €
201 -300 τ.μ	250,00 €
301 -400 τ.μ	310,00 €
401 -500 τ.μ	400,00 €
501 -600 τ.μ	470,00 €
601 -700 τ.μ	530,00 €
701 -800 τ.μ	590,00 €

Κάθε 100 τ.μ. επιπλέον: + 60,00 Ευρώ

β. Υπαίθριοι χώροι

Το 50 % των προαναφερομένων ποσών για τους στεγασμένους χώρους.

γ. Επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι και 7 μήνες κάθε χρόνο:

Το 70% των προαναφερομένων ποσών για τους στεγασμένους χώρους.

δ. Επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι και 5 μήνες κάθε χρόνο:

Το 50% των προαναφερομένων ποσών για τους στεγασμένους χώρους. Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, πολλοί χρήστες έχουν συνάψει, κατόπιν διαπραγματεύσεων, σχετικές συμβάσεις με την αιτούσα, με ποσοστά αμοιβής 10% επί των εσόδων τους. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η καθ' ης ανώνυμη εταιρία, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το ευρισκόμενο στην περιοχή Λάσσης Αργοστολίου Κεφαλληνίας ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «.....», στο οποίο [ξενοδοχείο] λειτουργούν οι κάτωθι χώροι-επιχειρήσεις: 1] ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ με επιφάνεια έως 200 τμ. 2] MAIN BAR: με επιφάνεια έως 150 τμ. που χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου, με αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση όλες τις ώρες της 5μηνης κάθε έτος λειτουργίας του, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησής της. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι η καθ' ης, είναι μέλος του ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος», το οποίο επειδή από το έτος 2003, ασκήθηκαν εναντίον σημαντικού αριθμού ξενοδοχειακών επιχειρήσεων-μελών του, αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων και ακολούθως αγωγές ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων, με τις οποίες οι Οργανισμοί Συγγενικών Δικαιωμάτων είχαν ζητήσει, μεταξύ άλλων, να καθοριστεί προσωρινά το ύψος της κατ' άρθρο 49 Ν. 2121/93 αμοιβής τους για «δημόσια χρήση και εκτέλεση» έργων των μελών τους σε δωμάτια των ξενοδοχείων, τα οποία ανήκουν στα παραπάνω μέλη του «.....» [εφεξής «.....»], το τελευταίο ήλθε σε συμφωνία με τους ως άνω οργανισμούς διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων «.....» [εφεξής «.....»] ήτοι με τα μοναδικά μέλη της αιτούσας πριν τη σύστασή της, καθώς επίσης και με τον επίσης αστικό συνεταιρισμό «.....» σχετικά με την οφειλόμενη ετήσια αμοιβή των μελών των οργανισμών από τη χρήση έργων του ρεπερτορίου τους από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που εκμεταλλεύονται ξενοδοχεία και είναι μέλη του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος και προσχώρησαν στην παραπάνω συμφωνία. Έτσι καταρτίστηκε το από 15-11-2011 μνημόνιο- συμφωνίας, στο οποίο ρητά αναφέρονται τα εξής: «1.1.Αντικείμενο του είναι ο προσδιορισμός του ύψους των αμοιβών των συμβαλλομένων στο μνημόνιο Ο.Σ.Δ. για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου των μελών τους που συνίσταται στην με οποιονδήποτε τρόπο αναμετάδοση/δημόσια παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών των έργων αυτών στα δωμάτια ξενοδοχείων, τα οποία ανήκουν σε μέλη του ΞΕΕ, για το χρονικό διάστημα από 1.1.2011 και εντεύθεν ... 1.2.Λαμβάνοντας υπόψη όσα προαναφέρονται, τα μέρη δηλώνουν, συμφωνούν και συναποδέχονται, ότι η αμοιβή των συγγενικών δικαιωμάτων, για την χρήση που πραγματοποιείται σε δωμάτια ξενοδοχείου, το οποίο ανήκει σε μέλος του Ξ.Ε.Ε., θα ανέρχεται για τα ημερολογιακά έτη 2011-2012-2013: στα ειδικότερα αναφερόμενα στο ανωτέρω μνημόνιο ποσά ... 1.4. Έναντι οποιουδήποτε μέλους του ΞΕΕ προσχωρήσει στην προκείμενη συμφωνία μέχρι την 31 Δεκεμβρίου 2011.οι Ο.Σ.Δ δηλώνουν ότι δεν θα διεκδικήσουν οποιαδήποτε αμοιβή για τα παρελθόντα έτη, ήτοι έως και το τέλος του έτους 2010, υπό την αυτονόητη φυσικά προϋπόθεση, ότι το μέλος του ΞΕΕ δεν θα εξέλθει της εν προκειμένω

συμφωνίας, συνεκτιμωμένων πάντοτε των συνθηκών που ισχύουν για κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση που αδυνατεί να καταβάλει την εν λόγω αμοιβή, οπότε οι παραπάνω αξιώσεις των ΟΣΔ θα ενεργοποιούνται άμεσα ... Παράλληλα με τη διευθέτηση του ζητήματος της καταβολής εύλογης αμοιβής για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου των μελών τους, που συνίσταται στην με οποιονδήποτε τρόπο αναμετάδοση/δημόσια παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών των έργων αυτών στα δωμάτια ξενοδοχείων, οι αφ' ενός συμβαλλόμενοι ΟΣΔ, σημειώνουν ότι για τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που ως την ανωτέρω ορισθείσα ημερομηνία προσχωρήσουν στην παρούσα Συμφωνία, δεν θα διεκδικηθούν χωριστές αμοιβές για την χρήση μουσικής στους κοινόχρηστους χώρους των ξενοδοχείων που λειτουργούν προς εξυπηρέτηση των πελατών, όπως το λόμπυ, ασανσέρ, χώρος πρωινού, ακόμη και εάν τους χώρους αυτούς επισκέπτονται και άτομα που δεν διαμένουν στο ξενοδοχείο, και λειτουργεί κάποιες ώρες την διάρκεια της ημέρας ως καφετέρια με ΑΦΜ ίδιο με αυτό της ξενοδοχειακής μονάδας. Ρητώς σημειώνεται στην εξαίρεση αυτή και την απαλλαγή καταβολής χωριστής αμοιβής δεν περιλαμβάνονται: Οι ανεξάρτητοι χώροι που λειτουργούν σε ΑΦΜ τρίτων, όπως ενδεικτικά μπαρ- εστιατόρια - καφέ που λειτουργούν εντός του κτιριακού συγκροτήματος του ξενοδοχείου ή στον ευρύτερο χώρο (πχ. κήπο) αυτού. Οι χώροι των ξενοδοχείων που λειτουργούν με το ΑΦΜ της ξενοδοχειακής επιχείρησης αλλά η μουσική προέρχεται από διαφορετική πηγή σε σχέση με την μουσική που ακούγεται στους λοιπούς χώρους ή έχουν dj. Οι χώροι που προορίζονται για εκδηλώσεις - δεξιώσεις. Τα καφέ-μπαρ που λειτουργούν σε παραλίες-πισίνες (beach bar-pool bar). ... Αφ' ης στιγμής αρχίσει η λειτουργία του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (GEA), τον οποίο ιδρύουν οι εκ των αφ' ενός στην παρούσα συμβαλλόμενοι «.....» και «.....» και αφορά στην είσπραξη της αμοιβής του άρθρ. 49 § 1 ν. 2121/1993 που αφορά η παρούσα σύμβαση, ο ενιαίος αυτός οργανισμός κατά την διάρκεια λειτουργίας του, υποκαθίσταται αυτοδικαίως στα δικαιώματα και υποχρεώσεις που απορρέουν από την παρούσα σύμβαση για τους συμβαλλόμενους , οι δε συμβληθείσες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις συνεχίζουν να καταβάλλουν τα συμφωνηθέντα ποσά.». Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι η καθ' ης εταιρία προσχώρησε στο μνημόνιο εμπρόθεσμα και όπως προκύπτει από τα προσαγόμενα και επικαλούμενα υπ' αριθ. 619/7-3-2012 και 681/18-4-2013 τιμολόγια παροχής υπηρεσιών Α' της αιτούσας , η καθ' ης έχει καταβάλει στην αιτούσα σύμφωνα με την σύμβαση Ξ.Ε.Ε., για το έτος 2011 το ποσό των 1.107,06 ευρώ [συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ εκ 23%] και για το έτος 2012 το ποσό των 1.107,06 ευρώ [συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ εκ 23%] εξοφλώντας ολοσχερώς την αμοιβή των μελών της αιτούσας για τα συγγενικά δικαιώματα για τα παραπάνω έτη. Η αναφορά στα ανωτέρω τιμολόγια της αιτούσας ότι η καταβολή των ανωτέρω ποσών της εύλογης αμοιβής για τα συγγενικά δικαιώματα γίνεται «σύμφωνα με τη σύμβαση Ξ.Ε.Ε.» υποδηλώνει σαφώς αφενός ότι αιτούσα αποδέχεται και δεσμεύεται από το ως άνω μνημόνιο έχοντας υπεισέλθει στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μελών της, αφετέρου ότι η καθ' ης έχει προσχωρήσει στο μνημόνιο αυτό. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι α] εφόσον η καθ' ης εταιρεία ως μέλος του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος προσχώρησε στο μνημόνιο, η αιτούσα δεν δικαιούται να αξιώνει αμοιβή για τα έτη 2008, 2009, 2010 αφού τα μέλη της- ΟΣΔ στα πλαίσια του γενόμενου με το μνημόνιο εξώδικου συμβιβασμού ρητά παραιτήθηκαν από την διεκδίκηση οποιασδήποτε τέτοιας αξίωσης και β] εφόσον η καθ' ης ως μέλος του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος προσχώρησε στο μνημόνιο, δεν υφίσταται αξίωση τη αντιδίκου για χωριστή αμοιβή για τη χρήση μουσικής στους κοινόχρηστους χώρους του ξενοδοχειακού, όπως είναι οι αναφερόμενοι από την αντίδικο στην ένδικη αίτηση χώροι, ήτοι το εστιατόριο και bar γιατί όπως πιθανολογήθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα αλλά και από τις σχετικά προσκομιζόμενες από την καθ' ης αποδείξεις, οι χώροι αυτοί λειτουργούν με το Α.Φ.Μ. της καθ' ης εταιρίας, η δε μουσική που εκπέμπεται στους χώρους αυτούς προέρχεται από την ίδια πηγή (κεντρικό σύστημα που υπάρχει στο χώρο της ρεσεψιόν) που προέρχεται και η μουσική των δωματίων και των άλλων

κοινόχρηστων χώρων του ξενοδοχείου, δεν υπάρχει Dj και οι χώροι αυτοί, εστιατόριο και BAR είναι στεγασμένοι χώροι που βρίσκονται στο ισόγειο του κτιρίου του ξενοδοχείου και δεν βρίσκονται ούτε στην παραλία ούτε στην πισίνα.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη αίτηση να απορριφθεί ως κατ' ουσία αβάσιμη. Η δε αιτούσα, ως ηττηθείσα πρέπει να καταδικασθεί στην πληρωμή της δικαστικής δαπάνης της καθ' ης, κατά παραδοχή του σχετικού νόμιμου αιτήματος της τελευταίας (άρθρο 191 § 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρο 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

Απορρίπτει την αίτηση.

Καταδικάζει την αιτούσα στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων της καθ' ης, το ποσό των οποίων ορίζει σε τριακόσια [300] ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο Αργοστόλι, στις 3 Ιανουαρίου 2014, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, παρουσία της Γραμματέως

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

[Για τη δημοσίευση]

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ